

Hajrá, Magyarország! Hajrá, magyarok!

Bokros hazaindult Zágrábból · Most fordítva csinálják: előbb osztogatnak, hogy később fosztogathassanak

■ MOLNÁR TAMÁS

Asnak a kommunárok teljes gőzzel, teljes erőbedobással. Szélesítik az árkot, porlasztják a honi hantot, röptetik a göröngyöt. Készítik már a meszet, a vakítóan fehérret, lötytintenek rá az „Orbán-jugend” sokaságának fiatal tetemeire. *Lakatos* elvtárs széthintett agit.-propos spórái kivirágznak a kereskedelmi szerkesztőségek falain. Flancos eszmékkal üzletel a média gátlástalanul. Minden sarkból harsog a szocialista FOR SALE imázsa. Tárog a képernyőn *Kovács*, burkolat nélkül fenyeget, Hitler-kígyót, Mussolini-békát ereget. Ő az ügyeletes megmondó ember, aki a megbékélés jegyében született. Körülötte kórusban sok kántáló epigon. Visszavoníthatnánk mi is az egykori Kreml-szökevény, pókháló lepte vitrin-Leninekre, de ottan legyintünk. Árad, csak árad a gázság.

Medgyessy eközben ismét árnyékra vetődik, külföldön mószerol. Letekert lángú szellemi karbidlámpa fényénél megméri a hazát. Kicsinek találja. Mi is kinőttük őt. Hiába kúsznak vissza az OVB, a bíróságok döntéseibe, a közalapítványok, köztestületek kuratóriumaiba a nyolcvanas évek arctalan marxista tehetségei. Hiába, mert a trend már visszafordíthatatlan. Két és fél millió választópolgár tartja hátával az ajtó megvasalt alkotmányát. Ez most nem ugyanaz a megvert és lenullázott főszerep, amelyet az egykori MDF-kormány hátrahagyott. Ez most harcolni, küzdeni akar, nem enged egy tapodtat sem. Időközben felnőtt egy új, különös SMS-nemzedék. Ezeket nem lehet feltupírozott minimálbér-ígéretekkel kilóra megvenni. Ezekre nem hatnak neoprimitív, posztkádári, micisapkás ígéretek. Ezek süketek a női csipketangába bújtatott, new liberális szólamokra. Sokszor lenéztük ezeket a vadorzó gyerekeket mostanáig mi, régi idők San Francisco-virágain felnőtt woodstockosai, mi, megrikult hajú, öregedő, békés hippik, mi, degenerálódásra hajlamos kifulladásos rockerek, mi, deklasszált elemekkel feltöltött utcai zsenik. Utáltuk ezt a modern kori „kovi ubi” stílust, a lekopaszított beszédet, a nyegle angomániát, a gagyogó rapet, a magasított Buffalo cipőt, a plazák vajjások vitrinjei előtt elrövedő tekintetet. Távol állott mindez a mi megfakult, értelmét vesztett, térdeplő lázadásunktól. Azt hittük – mi egykor oly gőgös bölcsek –, hogy ezek a fiatalok könnyedén és

globálisan konzumálhatók, önként fognak bókolni-hódolni a média égbe törtő síratófala előtt. Tévedtünk, nem így történt!

Most a választási csalások vészterhes óráiban betelt náluk a pohár. Hirtelen ráéreztek a kokárda zamatos ízére, homlokon csapta őket a nemzeti büszkeség, vállukra emelték a Szent Koronát. Újjáéledt '56 ifjúsága, az utca kósza pártja. Most nem rombolni akarnak, hanem építkezni, védeni a megszerzett javakat. Politikai mozgalmárok ők a javából! Iskolatáskáikban ott lapul a gondosan összehajtogatott nemzeti trikolór, a maszatos röp-

Gyülekeznek bennünk a kétkedés kérdései. Miféle emberek vagyunk mi, hogy önként és dalolva visszadjuk a verőlegények kezébe a kancsukát? Miféle beteges amnézia sodorta ki maradék agyvelőnk zugaiból a szörnyű emlékeket? Miféle granulált gulyáskommunizmust merítenek ismét csajkánkba? Miféle naiv bonvivánok vagyunk mi ebben a Medgyessy-féle rózsaszín operettben?

lap, s közben mohón falják az újkori történelemtől szóló, mindedig unalmas könyveket. Mindent tudni akarnak. Most ők írják a história legújabb fejezeit. A szadeszes *Béki Gabika* nem tudja már ezekből az elkanászodott ifjancokból kiirtani a hazaszeretetet. Hiába csattogtatja fénylő macskaköveken pszichopatait *Kende*, hiába áll esténként a holdvilágos rakparton Dunába lövetésre várva *Eörsi*, hiába térdepel nejlonepedős ágyak előtt *Veér* doktor, ez a korosztály már nem kussol az RTL Klub Híradó által idiotizált szoclib jövő előtt. Ők már nem veszik be a Sorosra kötött demokratikus kleptománia gengszterizálódó Kunczpecióját. Itt az ideje tehát, hogy megkövessük őket. Hódolat

a fiataloknak, hódolat az áprilisi ifjúságnak! Hódolat nekik – mondom én, akit 17 évesen vertek először antikommunistává. Ültünk mi, akkor diákok, a Tisza-part nyáresti fái, s teli torokból énekeltek a székely himnuszt. Akkor Csaba királyfiért csatant az első gumibot. Azóta megragadtam az egyedfejlődés ezen szintjén, és kirekesztő letterem. Kirekeszteném a szélsőségeket a politikai küzdőtér patkójából, de nem sikerül. A mi háború utáni büntetlen nemzedékünknek ez a nyugati segélyekből összeférelt János-arcú kommunizmus jeleníti az igazi, életszagú fasizmust. Ez a gerincekig hatoló, félelemből összetakolt testi-lelki terror, ez a szögesdróttal körbekerített szellemi gettó, ez a nívótlan, málló vakolatú, vörös drapériás dísztribün, amely itt magasodik most is fölöttünk. Masirozunk előtte összeszorított fogakkal, csattog a követőn meztelen talpunk. Rámegy erre az elkecseregetett küzdelemre egész nyomorult életünk. Ezért utáljuk az elvtársakat.

Gyülekeznek bennünk a kétkedés kérdései. Miféle emberek vagyunk mi, hogy önként és dalolva visszadjuk a verőlegények kezébe a kancsukát? Miféle beteges amnézia sodorta ki maradék agyvelőnk zugaiból a szörnyű emlékeket? Miféle granulált gulyáskommunizmust merítenek ismét csajkánkba? Miféle naiv bonvivánok vagyunk mi ebben a Medgyessy-féle rózsaszín operettben? Kihirdetik a választások végeredményét, s máris zajlik a bolsevik tor, Viktor? Naivak voltatok ti is, akárcsak mi? Elhiszték mindent? Nem számoltatok a hatalom megragadásának művészeivel? *Kovács* mágussal, ki újra itt ül a nyakunkon? Nem számoltatok a nagy nemzetközi összehozással *Schröderrel*, *Blairrel*, *Jospennel*? Azokkal, akiknek elődei oly lelkesen meghiteleztek a mostani szocialista jövőt? Nem hallottatok a legújabb budapesti viccet, amely szerint a bunkerekben rejtőzködő *Werner és Werber* között csak egybetűnyi a különbség? Még most sem tanultátok meg, ennyi áldozat árán sem, hogy idegen zsoldosokkal nem vívunk sorsdöntő csatát? Szolnok eleshet ugyan, de Eger sohasem! A „Haza nem eladó!” Valakit itt csúnyán megvezettek...

A rendszerváltás hajnalán, mi, radikális antikommunisták *Simon Wiesenthalok* szerettünk volna lenni. Tüske a köröm alatt. Mindhalálig üldözni ezeket az átkozott népnyzókat, akár Bolívia

csatákos őserdein keresztül is. Azt terveztük, hogy a nürnbergi per mintájára jelképes, ám világgrázó budapesti tárgyalás keretében tort ülünk a nemzetközivé lett vörös gyilkosokon. Azt reméltük, újraelélednek a népbírók, s a jog igazságának fényénél megtaláljuk a bűnösöket, elkobozzuk ebtől szerzett vagyonukat, eltiltjuk őket a közügyektől, netán úriember módjára kinyitjuk előttük a moszkvai határt, menjenek Isten hírével. *Rákosi* után szabadon. Kóstolják meg ők is az emigráció keserű kenyerét. Illegitást ajánlottunk volna a vérgőzös eszméknek, nem múzeumot.

Később ott álltunk a Magyar Televízió lépcsőin *Csegey Dénes* mellett és azt reméltük, békésen elfoglalhatjuk a médiát, feltölthetjük tehetséges, tiszta szívű egyetemistákkal. Azt reméltük, újra megszervezhettük a dacos Munkástanácsokat, részvényessé tehetjük őket. Visszaadhatjuk minden paraszt elorzott földjét, kiskereskedő elkobzott boltját. Azt reméltük, szétkergethetjük a fegyveres testületeket és létrehozhatjuk a büszke Nemzetőrséget. Azt reméltük, a civil szervezetekkel megalakíthatjuk a kétkamaras parlamentet, amely kihirdeti Magyarország teljes körű semlegességét. És végül, de nem utolsósorban azt reméltük, hogy végre valóban elkezdődhet a jövő, újjáalakulhat a nemzeti baloldal igazi szociáldemokrata pártja, az az elfeledett *Kéthly Anna*-féle. Mindez nem sikerült, mindez már a múlté. Nem volt ránk szükség, mert naivak voltunk, álmódzó polgárok, hiszékeny keresztények, akik korán beszorultunk az Újjászületés ostromlott templomába.

Minden keserű illúzió ellenére mégis csak kaptunk négy építő, boldog évet. Most ez forog vesztélyben, *Bokros* hazaindult Zágrábból. Most fordítva csinálják: előbb osztogatnak, hogy később fosztogathassanak. Figyeljünk nagyon, tanuljunk elődeink hibájából. Áprilisi ifjak, legyetek akár 90 évesek, rajtatok a sor. Igazi ellenfeletek az átörökölt marxista múlt pénzügyi zsenije mellett a totális manipuláció eszközevé silányult frott és elektronikus média. Emlékezzetek '56 napjainak őszinte üzenetére: „Hazudtunk éjjel, hazudtunk nappal, hazudtunk minden órában!” Figyeljétek éberen az adást. A derűs erő legyen veletek, no meg a Szabad Európa!

A szerző az Inconnu csoport tagja